

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 592/2016-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. septembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného obchodnou spoločnosťou Advokátskou kanceláriou Mandzák a spol., s. r. o., Zámocká 5, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Michal Mandzák, pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 6 Co 435/2014-693 z 28. októbra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. januára 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne

konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 Co 435/2014-693 z 28. októbra 2015 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva, že návrhom o ochranu osobnosti podaným Okresnému súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) 30. decembra 2005 sa sťažovateľ ako navrhovateľ domáhal proti obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], ako vydavateľovi denníka [REDACTED], vydania rozsudku, že: *«1. Zverejnením článku v denníka [REDACTED] s nadpisom [REDACTED], resp. s nadpisom [REDACTED] došlo k neoprávnenému zásahu do práva navrhovateľa na ochranu osobnosti. 2. Zverejnením článku v denníku [REDACTED] došlo k neoprávnenému zásahu do práva navrhovateľa na ochranu osobnosti.»*, ako aj zaplata náhrady nemajetkovej ujmy a náhrady trov právneho zastúpenia.

3. Okresný súd v poradí druhým rozsudkom č. k. 13 C/289/2005-641 zo 4. októbra 2013 návrh sťažovateľa zamietol, keď po vykonaní dokazovania viacerými listinnými dokumentmi a výsluchmi svedkov dospel k záveru, že „žaloba nebola podaná dôvodne“, pretože, aj keď *«oba články obsahovo na seba nadväzujú, treba poukázať na to, že obsahovo sú jednotlivo rozdielne... A práve preto, vzhľadom k doposiaľ uvedenej analýze, mal zástupca žalobca vyjadriť rozdielne oba články z hľadiska náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, resp. ich výšok a nevyjadriť ich jednou výškou náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, a to, či už v pôvodnej žalobe, resp. po zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu a keďže súd tieto výšky nemohol rozdeliť, žalobu v časti priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch zamietol... Súd zamietol žalobu v časti určenia, že zverejnením článku v denníku [REDACTED] s nadpisom [REDACTED], resp. s nadpisom na strane [REDACTED], došlo k neoprávnenému zásahu do práva žalobcu na ochranu osobnosti, z dôvodu, že nedostatočného vymedzenia konkrétnych skutkových okolností zásahu tak, ako to bolo analyzované... A z toho istého dôvodu súd zamietol žalobu*

i v časti určenia, že, zverejnením článku v denníku [REDAKČNÝ KOTVA] s nadpisom [REDAKČNÝ KOTVA] došlo k neoprávnenému zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobcu.».

4. Proti uvedenému rozsudku podal sťažovateľ odvolanie, v ktorom okresnému súdu vytkol, že „odôvodnenie napadnutého rozsudku je v príkrom rozpore s ust. § 157 ods. 2 O. s. p“, pretože sa z neho „nedá zistiť, či predmetné články predstavujú neoprávnený zásah do jeho osobnostných práv, či sú objektívne spôsobilé zasiahnuť do práva žalobcu na ochranu osobnosti a či tu existuje príčinná súvislosť medzi neoprávneným zásahom a vznikom ujmy na osobnosti žalobcu“, a tiež to, že okresný súd „nevyhodnotil všetky relevantné skutočnosti, ktoré sú rozhodujúce pre rozhodnutie predmetnej veci“.

5. Krajský súd napadnutým uznesením rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

6. Sťažovateľ v sťažnosti poukazuje na to, že hoci sa krajský súd úplne stotožnil s jeho odvolacou námietkou, že rozhodnutie okresného súdu je absolútne neodôvodnené, „súčasne formuloval záväzný právny názor, ktorý jasne pojednával v prospech zamietnutia žalobného návrhu sťažovateľa“. Podľa jeho názoru krajský súd „zlyhal v oblasti ochrany subjektívnych práv sťažovateľa... a vydaním rozhodnutia, ktoré vykazuje znaky maximálnej miery arbitrárnosti a svojvôle, a ktoré nemá legitímny základ“, porušil aj základné práva sťažovateľa, čo zakladá ingerenciu ústavného súdu v danej právnej veci, pretože «názor prezentovaný v napadnutom uznesení nepredstavuje „nezáväznú inštrukciu“, ale právny názor záväzný pre súd prvého stupňa». Sťažovateľ považuje napadnuté uznesenie krajského súdu za nedostatočne odôvodnené, pretože sa nevysporiadal s otázkami: *Koho sa kritika týka?, Čo je kritizované? a Kde sa kritika odohráva?*, ako to v podobných prípadoch vyžaduje judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva.

7. Na základe uvedených skutočností sťažovateľ v petite žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že uznesením krajského súdu č. k. 6 Co 435/2014-693 z 28. októbra 2015 bolo porušené jeho základné právo podľa „čl. 46 ods. 1, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd, el. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a elanku 19 ods. 1, 2 Ústavy SR“, aby napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil krajskému súdu na dalšie konanie a aby sťažovateľovi priznal náhradu trov právného zastúpenia.

II.

8. Podľa el. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým sudnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa el. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa el. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

11. Podľa § 20 ods. 4 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (dalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

12. Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na dalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy

podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

13. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) pritom možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konania (napr. I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07, I. ÚS 453/2011). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

14. Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že napriek tomu, že sťažovateľ je v konaní pred ním zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, ktorý koncipoval aj predmetnú sťažnosť, petit v spojení s odôvodnením sťažnosti nie je vymedzený jasne, určito a zrozumiteľne, teda takým spôsobom, aby bolo možné jednoznačne určiť východisko pre rozhodnutie ústavného súdu o jej veci.

15. Ústavný súd už v minulosti judikoval, že vzájomnej väzby medzi relevantnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde [§ 20 ods. 1 a § 50 ods. 1 písm. a)] vyplýva, že sťažovateľ musí označiť základné práva a slobody, vyslovenia porušenia ktorých sa domáha, nielen označením príslušných článkov ústavy, ale musí ich konkretizovať aj skutkovo (m. m. IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08), t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť

k ich porušeniu, a navrhnúť v tejto súvislosti dôkazy. Nedostatok právne relevantného odôvodnenia sťažnosti má vo vzťahu k namietaným porušeniam toho-ktorého základného práva alebo slobody významné procesné dôsledky, pretože ústavný súd nie je skutkovým súdom ani ďalšou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva, takže bez splnenia uvedenej podmienky ústavný súd o návrhoch sťažovateľa uvedených v petite ani nemôže rozhodovať (napr. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, IV. ÚS 279/07, III. ÚS 206/2010, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 131/2012, III. ÚS 26/2016 a iné).

16. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd ustálil, že predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 6 Co 435/2014-693 z 28. októbra 2015, t. j. procesným rozhodnutím, ktorým v konaní „o ochranu osobnosti“ zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

17. Tvrdenie sťažovateľa o porušení jeho práva podľa „čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a článku 19 ods. 1, 2 Ústavy SR“ krajským súdom, ktoré napádal v spojení s porušením čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, považoval ústavný súd so zreteľom na už uvedené iba za súčasť sťažnostnej argumentácie, ktorá sama osebe nepredstavuje dôvod ústavného prieskumu.

18. Ústavný súd konštatuje, že vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už v minulosti judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

19. Pokiaľ ide o základné práva a slobody, ústava rozdeľuje ochranu ústavnosti medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany

základným právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (IV. ÚS 23/05).

20. Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľov a vecne sa zaoberať iba takými sťažnosťami, v okolnostiach ktorých sa sťažovatelia nemôžu v čase ich podania, ale ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré im zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovatelia sa ochrany základného práva alebo slobody môžu domôcť využitím im dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (I. ÚS 103/02, IV. ÚS 115/07, III. ÚS 382/2015).

21. Sťažovateľ je presvedčený, že spĺňa podmienky ústavného prieskumu napadnutého uznesenia krajského súdu, a hoci bol v odvolacom konaní úspešný, vo svojej sťažnosti vyjadruje nesúhlas so závermi krajského súdu, pretože je presvedčený, že ich právna záväznosť povedie v ďalšom konaní pred okresným súdom k opätovnému zamietnutiu jeho žalobného návrhu.

22. Ústavný súd konštatuje, že napriek argumentom sťažovateľa v danej veci nezistil dôvody na pripustenie výnimky zo zásady nevstupovať do rozhodnutí všeobecných súdov, ktorými boli zrušené rozhodnutia súdov nižšej inštancie. V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že ak tak v minulosti urobil, tak len z dôvodu, že išlo o prípady, keď ešte pred právoplatným skončením konania vo veci samej bolo v konaní o sťažnosti napadnuté právoplatné rozhodnutie, ktorým sa skončila iba určitá časť konania alebo ktorým sa riešila iba určitá parciálna procesná otázka. Podmienkou na pripustenie takejto výnimky však navyše bola skutočnosť, že v konkrétnom prípade muselo ísť o rozhodnutie spôsobilé výrazne a už nezvratným (nereparovateľným) spôsobom zasiahnuť do ústavou alebo

kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných základných práv alebo slobôd sťažovateľa, a zároveň námietka ich porušenia sa musela vzťahovať výlučne na dané štádium konania a nemohla byť uplatnená neskôr (IV. ÚS 195/2010), prípadne sa tento negatívny dôsledok musel vzťahovať na výsledok konania a nebolo by ho možné korigovať v ďalšom procesnom postupe alebo v opravných konaniach (IV. ÚS 322/09). Rovnako mohlo ísť o prípad, ak procesným rozhodnutím všeobecného súdu došlo k porušeniu ústavnoprocených práv účastníkov konania (III. ÚS 46/2013).

23. Sťažovateľ napadnutému uzneseniu krajskému súdu vytýka, že je „*nedostatočne odôvodnené*“, „*arbitrárne a zjavne neopodstatnené*“, pretože zo strany tohto súdu nedostal konkrétne odpovede na otázky, akými sa v podobných prípadoch zaoberá aj judikatúra ESĽP, a tieto by zároveň už v tomto štádiu konania potvrdili dôvodnosť jeho žalobného návrhu.

24. Ústavný súd v rámci svojej judikatúry opakovane vyslovil, že predpokladom na záver o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie garantované v čl. 6 ods. 1 dohovoru) je také porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstránitel'né činnosťou všeobecného súdu pred začatím konania alebo v konaní vo veci samej, resp. ktoré nemožno napraviť procesnými prostriedkami, ktoré sú obsiahnuté v Občianskom súdnom poriadku (účinnom do 30. júna 2016, m. m. I. ÚS 148/03, III. ÚS 355/05, II. ÚS 307/06). Rovnako v súlade so svojou rozhodovacou činnosťou ústavný súd poukazuje na to, že základné právo na súdnu ochranu (siedmy oddiel ústavy) „je výsledkové“, to znamená, musí mu zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08).

25. Z uvedeného vyplýva, že ústavnou kompetenciou ústavného súdu nemôže byť zmena alebo náprava prípadného či už namietaného alebo skutočného pochybenia všeobecných súdov v dosiaľ neskončených konaniach, ale je zásadne povolaný posúdiť, či konanie ako celok a jeho výsledok po právoplatnom skončení veci obstoja z

komplexného hľadiska v ústavnoprávnej rovine. Každý iný postup by neprípustne rozširoval jeho kompetencie a vo svojich dôsledkoch z neho robil ďalšiu súdnu inštanciu, ktorá by bola mimoriadna okrem iného aj tým, že by mohla zasahovať do dosiaľ prebiehajúcich konaní (obdobne IV. ÚS 233/2011).

26. Ústavný súd totiž už v minulosti judikoval, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou. Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (obdobne napr. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 222/2012).

27. Ústavný súd konštatuje, že po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého uznesenia krajského súdu dospel k záveru, že z hľadiska ústavnoprávnej konformity je udržateľné a akceptovateľné, pretože z neho zrozumiteľne vyplýva nielen to, v čom spočíva nesprávnosť právneho posúdenia danej veci okresným súdom, ale aj to, na ktoré otázky sa má súd prvého stupňa v ďalšom konaní sústrediť. Ústavný súd zároveň konštatuje, že to bol práve krajský súd, ktorý v odôvodnení napadnutého uznesenia poukázal na to, že *«obmedzenie práva na slobodu prejavu v prípade jeho stretu s právom na ochranu osobnosti má v slovenskej právnej úprave zákonný podklad najmä v ust. § 11 a nasl. Obč. zák. a sleduje aj legitímny cieľ, ktorým je ochrana osobnosti. Rozhodujúcou otázkou pre posúdenie jeho akceptovateľnosti v konkrétnom prípade je preto otázka jeho primeranosti, teda či obmedzenie práva na slobodu prejavu zodpovedá zásade proporcionality. Na tento účel judikatúra ESĽP i ústavného súdu využíva test*

proporcionality založení na hľadání odpovědí na otázky, KTO, O KOM, ČO KDE, KEDY A AKO v danom prípade „hovoril“, resp. uverejnil informáciu», pričom vyslovil názor, že „žalobca ako sudca musí zniesť vyššiu mieru kritiky aj s ohľadom na to, že verejnosť má nepochybne právo na informácie aj z justičného prostredia, keďže tu ide o otázky verejného záujmu“. Tento záver však v žiadnom prípade nemožno považovať za taký, ktorý bez zodpovedania už uvedených otázok automaticky zaväzuje okresný súd rozhodnúť v neprospech sťažovateľa. Preto bude plne v kompetencii okresného súdu, aby sa v ďalšom konaní s právnym názorom krajského súdu prezentovanom v jeho zrušujúcom rozhodnutí vysporiadal tak, že vzniknutú problematiku posúdi v súvislosti so skutkovými okolnosťami daného prípadu a so zreteľom na účel (v súčasnosti už) civilného sporového konania, ktorým je v zmysle čl. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku poskytnutie spravodlivej a účinnej ochrany ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov.

28. Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v sebe nezahŕňa záruku úspechu v konaní (II. ÚS 3/97, I. ÚS 225/05, II. ÚS 56/07). Ak sa konanie pred všeobecným súdom neskončí podľa predstáv účastníka konania, táto okolnosť sama osebe nie je právnym základom pre namietnutie porušenia týchto práv sťažnosťou pred ústavným súdom. Skutočnosť, že sťažovateľ sa so skutkovým a právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným už ani preto, že ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov krajského súdu. Okrem toho, reálne uplatnenie a garantovanie základného práva na súdnu ochranu nielenže neznamená právo na úspech v konaní, ale ani nárok na to, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (IV. ÚS 340/04).

29. Výkon spravodlivosti v právnom štáte musí dbať o procesnú čistotu (ustanovený postup) a dodržiavanie zákonných a ústavných pravidiel, pričom za ústavne konformné možno považovať len také rozhodnutie, ktorého výrok a odôvodnenie sú zavŕšením ústavne súladného postupu (I. ÚS 154/08).

30. Uvedené skutočnosti viedli ústavný súd k záveru o odmietnutí sťažnosti sťažovateľa, ktorou napádal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

31. Ďalšími návrhmi sťažovateľa sa ústavný súd nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. septembra 2016